

Zittend op het bed en rondkijkend in de grote slaapkamer, valt het op dat er een leegte aanwezig is. De terrasdeuren nodigen niet meer uit om ze te open en te genieten van de mooie tuin die erachter ligt. Er is een triestigheid voelbaar in de kamer, ook de plant in de hoek heeft deze emotie waargenomen en toont zich er naar. Het zachte pluizige vloerkleed dat zo fijn onder de voeten voelde, heeft niet meer hetzelfde effect.

De zetel in de hoek met het kleine bijzettafeltje is nu gewoon een zitplaats, het geeft niet meer dat romantische beeld weer dat het normaal doet. Het knappe schilderij aan de muur, waar je normaal uren naar kan kijken is nu een punt op een witte muur om naar te staren. Ook het kunstlicht geeft een vervalst beeld, want het echte lichtpuntje uit deze ruimte is uit.

Modderige voetafdrukken worden op het malse vloerkleed achtergelaten, handen verscholen in handschoenen tasten over de spreij op het bed. Gaan vervolgens langs de witte muren, die straks een andere kleur zullen bezitten. De terrasdeuren blijven nog even gesloten, dan klinkt straks het geluid beter door de grote kamer. Om al een voorpretje te bekomen, wordt de plant in de hoek, met een paar ruwe trekken ontdaan van een paar bladeren. De zetel in de hoek heeft de ideale positie om straks na te genieten van het hele schouwspel dat aangericht zal worden.

Geschreven door Jaimie P.